

KRONIKA ORZECHOWA

napisana w roku 2001

przez mieszkańca Orzechowa

Pana Franciszka Gabalę

urodzonego w roku 1933

Koncepcja / Materiały: Franciszek Gabała

Współpraca: Jacek Jacoszek

Zdjęcia: Studio EMMA A.E. Wleklińscy

Skład: Jacek Adamczyk

Wydanie I
lipiec 2001

Wiedzę swą czerpię z różnych zapisków moich dziadków oraz od najstarszych mieszkańców Orzechowa. Historia wsi zawsze mnie bardzo interesowała, stąd rozmowy z najstarszymi członkami naszej społeczności, a ich owoc to niniejszy zapis.

Orzechowo to moja rodzinna wieś końca XX wieku zamieszkała przez ponad 2300 mieszkańców.

Pierwsza wzmianka o Orzechowie, do której potrafiłem dotrzeć, pochodzi z roku 1392. Wymienia Orzechowo jako małą osadę - własność rodu Doliwów - położoną w dorzeczu Warty, otoczoną wielką połącią lasów.

Okolo 1760 roku Orzechowo stanowiło osadę składającą się z okolo 60 domostw. Mieszkańcy zajmowali się rolnictwem, łowiectwem i rybołówstwem. W roku 1875 pobudowana została kolej żelazna; tj. linia kolejowa Oleśnica - Chojnice. W skład tej linii weszła stacja kolejowa Orzechowo wraz z budynkiem stacyjnym czyli "Dworcem kolejowym" i kilkoma budynkami mieszkalnymi, w których osiedlili się pracownicy kolejni.

Stacja kolejowa w Orzechowie była połączona z portem rzeczny nad Wartą łącznicą kolejową, na końcu której znajdowały się tory do ostawiania wagonów.

Dworzec kolejowy.

Pociągami do Orzechowa dowożono wagony z różnymi towarami, które następnie dostarczano łącznicą kolejową na tory odstawne przy porcie rzeczonym. Z wagonów towar przeladowywano na "szkuty" (tak w tamtych czasach nazywano statki rzeczne). Szkuta była ciągniona za pomocą liny przez zaprzęgi konne brzegiem rzeki w kierunku Pyzdr, Konina, a nawet dalej. Po drodze wyznaczone były miejsca, w których następowała wymiana koni. Tak dorabiali liczni rolnicy z Orzechowa. Dzięki intensywnemu napływowi towarów rosło znaczenie Orzechowa w okolicy, a jego mieszkańcy bogacili się.

Pierwszym (zapamiętanym) sołtysem Orzechowa był pan Sibilski. Mieszkał on w obecnym domu pana Mariusza Kamrowskiego (dziś ul. Starowiejska 2). Pierwszy budynek szkoły również znajdował się przy dzisiejszej ul. Starowiejskiej 12, niestety dziś nie ma już po nim śladu. Kierownikiem szkoły był pan Wilgocki, który doprowadził do wybudowania nowej szkoły. Budowę rozpoczął w roku 1894, a ukończył w 1896. Stanowi ona obecnie mieszkanie nauczycieli (ul. Szkolna 14).

Stara szkoła (z tyłu widoczna tzw. „biała klasa”).

W tym czasie Orzechowo oraz sąsiednie Pięzkowo należały do parafii Dębno n/Wartą (diecezja poznańska). W 1904 roku doszło do tragicznego wypadku. W czasie przewozu dzieci, na nauki przedkomunijne, łódź się wywróciła i utonęło dziewięcioro dzieci.

Następnym sołtysiem był pan Antoni Warczygłowa - rolnik. W tym czasie w Orzechowie mieszkały trzy rodziny niemieckie:

- Rodzina Sztajnowów zamieszkiwała posesję “ na starej wsi”, którą odkupił rolnik - rzeźnik Walenty Gmerek prowadzący tam “knajpę” (restaurację). Następnie posesję tę przejął zięć pana Gmerka - pan Michałowski - do dziś jej właściciel (obecnie ul. Starowiejska 15), zamieszkały w Poznaniu.

Dom przy ul. Starowiejskiej 15.

- Rodzina Begerów zamieszkiwała posesję “na starej wsi” (obecnie ul. Starowiejska 1). Odkupił tę posesję pan Stachowiak, którego wnuczka Renata, z męża również Stachowiak, zamieszkuje do dziś.

- Rodzina Lików zajmowała posesję oraz ziemię przy obecnej ul. Miłosławskiej 3. Część posiadłości państwa Lików odkupił nieznany z nazwiska osadnik niemiecki, który w 1894 roku uruchomił tam tartak. Pozostała część majątku Lików została zakupiona przez rodzinę Walczaków. Obecnie zamieszkuje tam wnuczka Franciszka Walczaka, Anna Wiśniosz, która prowadzi w tym miejscu sieć sklepów.

Sieć sklepów Anny Wiśniosz.

Kolejnym sołtysem Orzechowa był pan Wawrzyn Ignaszak. Zajmował on posesję “na starej wsi” (dziś ul. Starowiejska 6), którą obecnie zamieszkuje wnuczka pana Edwarda Stachowiaka. Następcą pana Wilgockiego (kierownika szkoły) został pan Bączkowski.

Klasa IV z panem Bączkowskim.

W 1914 wybuchła I wojna światowa, a pod jej koniec zwycięskie Powstanie Wielkopolskie, w którym brali czynny udział mieszkańcy Orzechowa:

- Franciszek Wlekliński
- Stanisław Gabąła
- Tomasz Stachowiak
- Walenty Smychtała

- Przydryga (nieznany z imienia)
- Franciszek Szydłowski

Po 123 latach niewoli Polska stała się krajem wolnym i niepodległym - powstała I Rzeczpospolita. Pierwszym sołtysem w wolnym Orzechowie został rolnik pan Franciszek Matuszak.

W 1922 roku do Orzechowa przybyła rodzina Bystrzyckich. Pan Bolesław Bystrzycki kupił wspomniany tartak od nieznanego osadnika niemieckiego i wybudował fabrykę parkietu oraz cegielnię, w której wypalał cegłę na własne potrzeby.

Pan Bolesław Bystrzycki z rodziną.

W 1925 roku pan Bystrzycki postawił na terenie swojej fabryki kaplicę z zamiarem odłączenia wiosek Orzechowo i Pięczkowo od parafii w Dębnie. Poświęcenia kaplicy, w dniu 8 listopada tego samego roku, dokonał abp. Antoni Lubitz.

Kaplica.

W 1926 roku na terenie fabryki wybuchł wielki pożar - palila się fabryka parkietu (drewniana parkieciarnia). Dzięki własnej cegielni udało się panu Bystrzyckiemu w niedługim czasie wybudować nową fabrykę parkietu i sklejek, w której zatrudnionych było około 300 osób.

Kolejnym sołtysiem został pan Stanisław Nowak, którego wnuk Janusz Nowak do dzisiaj prowadzi wzorowe gospodarstwo rolne (ul. Starowiejska 25).

W roku 1929 do istniejącej szkoły dobudowana została jedna duża klasa lekcyjna tzw. „biała klasa” (istniejący budynek był z cegły, nieotynkowany - a nowo pobudowany został otynkowany - stąd nazwa „biała klasa”).

Po wielu staraniach, zarówno mieszkańców jak i właściciela fabryki, udało się odłączyć Orzechowo i Pięczkowo od parafii Dębno i włączyć do parafii Czeszewo w diecezji gnieźnieńskiej. 24 października 1929 roku dekretem ówczesnego prymasa kardynała Augusta Hłonda nastąpiło oficjalne przekazanie Orzechowa i Pięczkowa parafii czeszewskiej. W tym czasie proboszczem w Dębnie był ks. Tomasz Poprawski, a w Czeszewie ks. Ignacy Geltner. W 1925 roku w Pięczkowie powstał wiejski cmentarz, gdzie dokonywano pochówku również mieszkańców Orzechowa. Uprzednio zmarłych z Orzechowa i Pięczkowa chowano na cmentarzu parafialnym w Dębnie, a sporadycznie - ze względu na rozlewiska Warty - w Czeszewie. W 1932 roku ówczesny sołtys Orzechowa pan Stanisław Nowak przekazał bezpłatnie część własnych gruntów przy drodze w kierunku Pięczkowa na utworzenie wiejskiego cmentarza w Orzechowie. Został on poświęcony w dniu Wszystkich

Świętych. Pierwszą osobą pochowaną na tym cmentarzu była Antonina Pawlak, której pogrzeb odbył się w lutym 1933 r. Dziś stanowi on cmentarz parafialny (przy ul. Średzkiej).

W tym samym roku powstała Ochotnicza Straż Pożarna w Orzechowie. Jej założycielami byli:

- Stanisław Nowak (rolnik-sołtys),
- Bolesław Bystrzycki (właściciel fabryki),
- Franciszek Grabowski - ojciec (rolnik),
- Jan Grabowski - syn (leśniczy),
- Stanisław Grabowski - syn (kupiec),
- Władysław Grabowski - syn (kolejarz),
- Leon Litke (rzeźnik),
- Antoni Wawrzyniak (pracownik tartaku),
- Franciszek Grześkowiak (emeryt).

Pierwsze władze w OSP sprawowali:

prezes	p. Stanisław Nowak
sekretarz	p. Franciszek Grześkowiak
skarbnik	p. Jan Grabowski
naczelnik	p. Antoni Wawrzyniak

Pan Bystrzycki zakupił dla OSP sikawkę ręczną, węże oraz mundury.

Błażejewski (proboszcz Czeszewa od 1930 roku) do obozu koncentracyjnego w Dachau.

Posesje po wywiezionych powstańcach zajmują przybyłe z Rzeszy rodziny niemieckie.

Sołtysem został Niemiec - Michalik. Państwo Bystrzyccy, podobnie jak powstańcy zostali wywiezieni z Orzechowa, a fabryką zarządzał Niemiec - produkcja parkietu trwała nadal. W fabryce pracę przymusową wykonywali jeńcy radzieccy, którzy zamieszkiwali szopy przy cegielni. W międzyczasie, przy dzisiejszej ul. Topolowej, Niemcy zbudowali (na gruncie p. Matuszaka) trzy parterowe, kryte papą, baraki murowane, do których przeniesiono jeńców radzieckich zatrudnionych w fabryce. W 1942 roku Niemcy wybudowali nową halę produkcyjną na ziemi odebranej rodzinie Walczaków, w której wyrabiali produkty na potrzeby wojska - nazwali ją "Mebelwerk".

Następnym sołtysem w okresie okupacji był Niemiec Dreifogel (leśniczy), który pełnił tą funkcję do 19 stycznia 1945 roku - tj. dnia ucieczki Niemców z Orzechowa.

17 września 1944 roku zmarł nagle założyciel i pierwszy prezes OSP w Orzechowie, wspianały i zasłużony dla Orzechowa człowiek, pan Stanisław Nowak. Wyzwolenie Orzechowa przez armię radziecką nastąpiło w poniedziałek 21 stycznia 1945 roku. Pierwszym sołtysem po wyzwoleniu

został p. Feliks Dutkowski (na krótko); następnym p. Tomasz Szymański, wybrany zarazem prezesem OSP w Orzechowie.

Z obozu koncentracyjnego powrócił do Czeszewa ks. Błażejewski, a do fabryki w Orzechowie pan Bystrzycki z rodziną. Życie w Orzechowie w szybkim tempie wróciło do stanu sprzed wybuchu wojny. Dyrektorem szkoły został pan Bolesław Hamerski - człowiek bardzo aktywny, oddany dzieciom i młodzieży, szybko zyskał uznanie wśród mieszkańców Orzechowa. Pracownicy fabryki oraz mieszkańcy Orzechowa przystąpili do porządkowania kaplicy zniszczonej przez Niemców, którym służyła jako warsztat samochodowy. Na czas remontu mieszkańcy Orzechowa uczęszczali na msze św. do Kościoła w Czeszewie. W 1950 roku odmalowano całą kaplicę wg projektu Jana Tłoczka z Pызdr. Malował Jan Gładyszewski, malarz z Miłosławia. Dekretem JE ks. Prymasa Polski Kardynała Stefana Wyszyńskiego z dn. 15.IV.1952 kaplica w Orzechowie została erygowana jako kaplica publiczna pod wezwaniem Matki Boskiej Częstochowskiej, a odpust ustalono na 26 sierpnia. W kaplicy była odprawiana tylko jedna msza św. w niedzielę. Ksiądz Błażejewski został przeniesiony na większą parafię, a do Czeszewa został skierowany ks. Gwidon Bachzlewski. *Bachzlewski*

Pan Bystrzycki doprowadził fabrykę do normalnego stanu - produkcja trwała „pełną parą”. Natomiast w hali pobudowanej przez Niemców, a po wojnie upaństwowionej, produkowane były meble. Do Orzechowa napłynęli za pracą nowi mieszkańcy. Pobudowane przez Niemców murowane baraki rozebrał właściciel gruntów p. Franciszek Matuszak. Po odbytym referendum 30.VI.1946, a następnie wyborach w lutym 1947 r. władzę w Polsce przejęli zwolennicy systemu socjalistycznego, którzy wprowadzili w życie inne (nowe) prawa. Zaczęła się likwidacja prywatnej własności, głównie fabryk. Pan Bystrzycki widząc zachodzące zmiany powołał do życia tzw. “wspólnotę”, co pozwoliło jemu na krótki czas pozostać zarządcą fabryki.

Soltysem został wybrany pan Józef Orszulak, a prezesem OSP pan Stefan Jankiewicz.

W końcu doszło do upaństwowienia fabryki, pan Bystrzycki opuścił fabrykę i Orzechowo i już nigdy tutaj nie wrócił. Zmarł w wieku 95 lat w 1986 roku (pogrzeb 9 sierpnia) - nie doczekawszy upadku władzy, która zabrała mu fabrykę.

Pierwszym dyrektorem fabryki po upaństwowieniu został p. Kasparski. Nastąpiło połączenie fabryki i zakładu produkującego meble w jedną całość pod nazwą Orzechowskie Zakłady Przemysłu Sklejek.

OZPS.

W 1948 roku społeczeństwo Orzechowa ufundowało OSP sztandar z orłem w złotej koronie.

W 1950 roku powstał klub sportowy UNIA, jego założycielami byli:

- Zdzisław Lewandowski,
- Feliks Mardziński,
- Sylwester Domański,
- Kazimierz Purol,

Klub zmienił później nazwę na SPARTA (1954 rok). Do 1950 roku rozgrywki odbywały się na łąkach przy wale, później na boisku przy Szkole Podstawowej.

Sparta Orzechowo (zdjęcie z roku 1964).

W 1951 roku ze względów politycznych opuścił Orzechowo patriota, uczestniczący aktywnie w życiu religijnym (prowadził chór kościelny), wspaniały kierownik szkoły - pan Bolesław Hamerski. Jego miejsce zajął pan Stanisław Pańczak. Niestety, nie potrafił współpracować z młodzieżą i rodzicami, po dwóch latach pracy musiał opuścić Orzechowo. Na jego miejsce przyszedł p. Stanisław Markiewicz (poprzednio kierownik szkoły w Słomowie) - bardzo dobry kierownik, działacz społeczny, szlachetny człowiek.

Dzięki rozbudowie fabryki nastąpił napływ nowych rodzin jak i rozwój rodzin miejscowych. Efektem tego był wzrost liczby dzieci, które nie mieściły się już w istniejącej szkole. W związku z tym nauka odbywała się również w domach prywatnych: u p. Jędraszewskiego, Warczygłowy, Stachowiaka oraz w remizie. Z konieczności społeczeństwo Orzechowa przystąpiło w 1958 roku do budowy nowej szkoły. Powstał piękny, piętrowy budynek wraz z salą gimnastyczną. Oddanie do użytku nastąpiło 6 września 1959 roku. Kierownikiem był wówczas pan Stanisław Markiewicz. Stara szkoła stała się mieszkaniem dla nauczycieli.

Nowa szkoła (obecnie podstawowa i gimnazjum).

W 1954 roku powstała Gromadzka Rada Narodowa, jej przewodniczącym został pan Stefan Stolecki, sołtysiem pan Henryk Kosmecki.

W 1954 roku władze administracyjne zlikwidowały w OSP funkcję prezesów, a całą władzę powierzyły komendantom OSP. W Orzechowie obowiązki komendanta przejął naczelnik OSP Zenon Ratajczak.

W 1958 r. nastąpił powrót do dawnych struktur w OSP. Prezesem został ponownie druh Stefan Jankiewicz, a naczelnikiem druh Henryk Konieczny. W tym też okresie została pobudowana mała remiza z garażem oraz przydzielony został samochód strażacki, którego kierowcą został druh Edmund Maciejak.

W 1959 r. sołtysiem został wybrany p. Franciszek Wlekliński.

W 1961 r. prezesem OSP został druh Stanisław Węclawiak i pełnił służbę i funkcję prezesa przez 30 lat.

7 czerwca 1969 r., w wieku 55 lat, zmarł kierownik szkoły w Orzechowie p. Stanisław Markiewicz. Kierownictwo szkoły objął wychowanek miejscowej szkoły podstawowej, 28 letni Hieronim Fechner, który w między czasie został przemianowany na dyrektora i pełni tę funkcję aż do chwili obecnej.

Dekretem J.E. ks. Stefana Wyszyńskiego z dn. 28 marca 1968 r. nr 1544/68 została utworzona Vicaria Perpetna przy kaplicy publicznej pod wezwaniem MB Cz. w Orzechowie z dniem 1 lipca 1968 r. Rektorem przy kaplicy został mianowany ks. Marian Kałużny, dotychczasowy wikariusz przy parafii Farnej we Wrześni, który z braku miejsca zamieszkał na pokoju sublokatorskim u państwa Jędraszewskich (ul. Starowiejska 20). Stało się tak ponieważ władze administracyjne nie zezwalały na utworzenie nowej parafii w Orzechowie. Pragnąc zaradzić potrzebom duszpasterskim Rodziny Parafialnej w Orzechowie władza duchowna powierzyła obowiązki duszpasterskie z dniem 10 grudnia 1970 r. w charakterze wikariusza ks. neoprezbiterowi Mieczysławowi Bielińskiemu.

Dopiero 19 marca 1972 r. ks. Prymas kard. Stefan Wyszyński, specjalnym dekretem, erygował Parafię w Orzechowie. Dwa miesiące później, na podstawie dekretu JE ks. Stefana Wyszyńskiego Prymasa Polski z dnia 15 maja 1972 r., ks. rektor Marian Kałużny został mianowany proboszczem wspólnoty parafialnej w Orzechowie.

W niedzielę 21 maja oficjalnie ogłoszono wiernym, że ksiądz rektor Marian Kałużny został mianowany proboszczem w Orzechowie. Odtąd ks. proboszcz rozpoczął boje o ziemię pod budowę nowego kościoła. Rozważano trzy

propozycje, ale tylko jedna zyskała aprobatę właścicieli gruntu. Doszło do porozumienia o budowie kościoła przy skrzyżowaniu ulic Jabłoniowej i Bukowej. Państwo Anna i Franciszek Krzyżańscy, bezdzietne małżeństwo rolników z Orzechowa, przekazali bezpłatnie własną ziemię pod budowę nowego kościoła.

Ks. proboszcz wziął na swoje barki bardzo wielką odpowiedzialność, a zarazem trudne zadanie, wybudowania nowego kościoła w czasach, gdy władze świeckie niechętnie patrzyły na tego rodzaju działania; raczej utrudniały niż współpracowały z kościołem katolickim.

9 czerwca 1973 roku przyjął święcenia kapłańskie syn naszej parafii Bronisław Kaczmarek, który w niedzielę 10 czerwca odprawił swoją prymicyjną mszę świętą.

W dniu 16 września 1973 roku ks. proboszcz odczytał wiernym na każdej mszy św. decyzję następującej treści:
“Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej i Rady miasta Poznania wydział d/s Wyznań działając na podstawie decyzji Urzędu d/s Wyznań w Warszawie z dnia 6 sierpnia 1973 roku uprzejmie informuje, że po ponownym zbadaniu wszystkich okoliczności i przeprowadzeniu dodatkowego rozpoznania w sprawie budownictwa sakralnego i kościelnego, pozytywnie rozpatrzono wniosek o budowę kościoła parafialnego w Orzechowie”.

W październiku 1974 roku wstępny projekt nowego kościoła wykonał architekt inżynier Holas z Poznania. W lutym 1975 roku władze przydzieliły i zatwierdziły teren pod budowę kościoła. 26 maja 1975 roku rozpoczęła się akcja gromadzenia materiałów (żerdzie, stemple). 28 maja przywieziono : 10 m³ tarcicy z wałków połuszczańskich oraz 60 podkładów kolejowych - były to materiały na szopy oraz ogrodzenie placu budowy.

W czerwcu rozpoczęło się stawianie słupków do ogrodzenia, budowa szop na narzędzia, ujęcia wody, podłączenia prądu itp. Budowę kierował pan Michał Grabowski, pomagali mu Józef Pietrzak i Wojciech Ginter, a niefachową pomoc świadczyli parafianie. Przywieziono 380 przyczep żwiru z odległego o 16 km Grójca (rolnicy).

W październiku ks proboszcz sfinalizował zakup kruszywa (tłuczeń - melechin) na fundamenty. Na moście kolejowym zostało rozładowanych 40 samowyładowanych wagonów. W akcji przewiezienia tłucznia na plac budowy brały udział traktory i wozy konne, łącznie 36 sztuk, w ciągu 1,5 dnia przewieziono na plac budowy 1000 ton.

Ks. proboszcz bardzo dużo czasu poświęcał na załatwianie spraw związanych z budową kościoła. Wyjeżdżał do okolicznych parafii ze Słowem Bożym organizując w ten sposób środki materialne na budowę.

W grudniu 1976 roku wykonany został wykop pod kościół - roboty wykonał SKR Nowe Miasto, a rolnicy oraz parafianie wywozili i wyrównywali nieckowaty teren przeznaczony pod budowę kościoła.

W tym samym roku sołtysem wybrany został p. Franciszek Zaworski.

25 kwietnia 1977 roku nastąpiło rozpoczęcie budowy kościoła. Główne funkcje sprawowali:

inż. nadzoru	Wacław Wojtera z Jarocina
gł. cieśla	Michał Grabowski z Orzechowa
zbrojarz	Józef Trzmiel z Orzechowa
murarz	Stanisław Stachowiak z Pięczkowa
drugi murarz	Władysław Czubał z Pięczkowa
betoniarz	Wacław Uberham z Orzechowa

W ciągu 2 miesięcy wykonano łąwy fundamentowe, które pochłonęły 125 ton cementu, 20 ton stali, większość zgromadzonego tłuczni i żwiru. Były dni, że pracowało około 50 osób - przerabiając dziennie około 5 ton cementu.

W lipcu wykonano wykop pod plebanię oraz zalano łąwy fundamentowe.

21 kwietnia 1979 roku parafię nawiedził, wędrujący po całej Polsce, obraz Matki Boskiej Częstochowskiej. Powitanie odbyło się na placu budowy nowego kościoła. Uroczysta msza św. (pierwsza w tym miejscu) została

odprawiona przez ks. biskupa Jana Czerniaka, na odpowiednio udekorowanych schodach stanowiących wejście do górnego kościoła.

7 czerwca 1980 roku przyjął święcenia kapłańskie syn naszej parafii - Leszek Kaczmarek, a 8 czerwca w niedzielę odprawił swoją pierwszą mszę św.

14 czerwca 1979 roku nastąpiło uroczyste wmurowanie kamienia węgielnego. Kamień poświęcił Jan Paweł II w dniu Zielonych Świąt w Katedrze Gnieźnieńskiej w czasie I Pielgrzymki do Ojczyzny i grobu św. Wojciecha. Uroczystego wmurowania kamienia w zastępstwie ks. kardynała Wyszyńskiego dokonał ks. biskup Jan Czerniak.

W 1981 roku została rozebrana stara remiza strażacka a na jej miejscu rozpoczęto budowę nowego Domu Strażaka wraz z garażem i salą widowiskową. Budowę kierował zarząd z prezesem Stanisławem Węclawiakiem, naczelnikiem Henrykiem Koniecznym i sekretarzem Józefem Szczepańskim. Większość prac przy budowie była wykonywana w czynnie społecznym przez druhów strażaków. Pomocy udzieliła też dyrekcja OZPS użyczając sprzęt mechaniczny.

Dom Strażaka.

5 czerwca 1982 roku przyjął święcenia kapłańskie trzeci z kolei syn naszej parafii - Adam Zalesiak, który 6 czerwca odprawił swoją pierwszą mszę św. w Kaplicy Matki Boskiej Częstochowskiej w Orzechowie.

2 czerwca 1984 roku następny, czwarty syn naszej parafii - Ryszard Skrzypczak przyjął w katedrze gnieźnieńskiej święcenia kapłańskie, a swoją prymicyjną mszę św. odprawił w kaplicy w Orzechowie.

26 listopada 1984 roku proboszcz ks. Marian Kałużny dokonał poświęcenia Domu Strażaka. Przy tej okazji odbył się jubileusz 50 lecia OSP w Orzechowie. W uroczystości

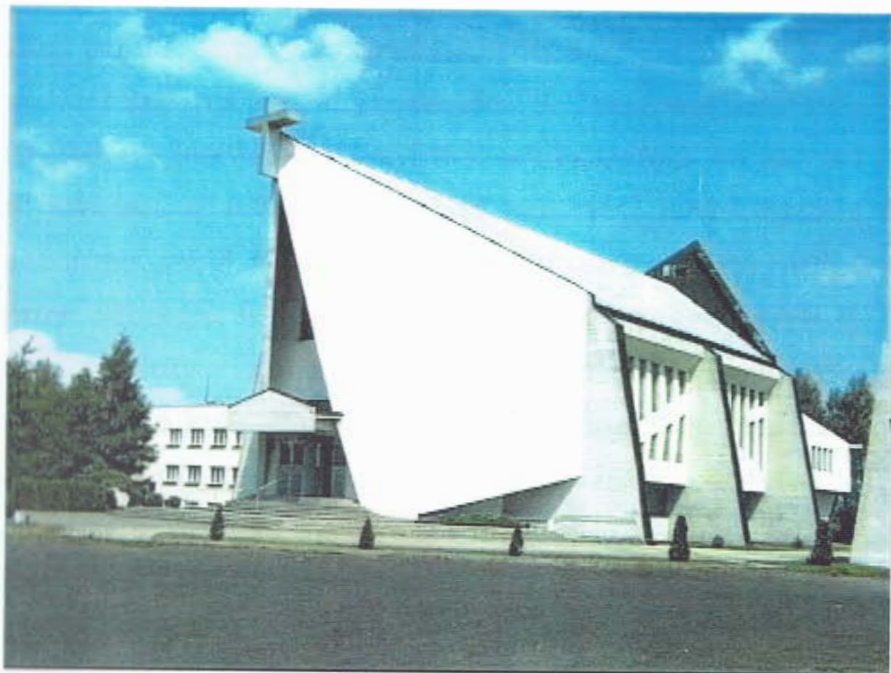
wzięło udział około 400 osób - zaproszonych gości i druhów strażaków.

Na cmentarzu parafialnym w Orzechowie zaczęło brakować miejsca do grzebania zmarłych. Wiedziała o tym również córka pierwszego ofiarodawcy gruntu pod cmentarz. W 1985 roku, wraz z mężem Sylwestrem Warczygłową, ofiarowała 0,17 ha gruntu, przylegającego do istniejącego cmentarza, z przeznaczeniem na jego powiększenie.

Cały czas trwała budowa nowego kościoła oraz plebani z dużym zaangażowaniem ks. proboszcza, ks. wikariuszy pracujących w parafii oraz całej wspólnoty parafialnej. 12 czerwca 1987 roku Ojciec św. Jan Paweł II podczas swojej trzeciej pielgrzymki do Ojczyzny poświęcił w Częstochowie kopię obrazu Matki Boskiej Częstochowskiej z przeznaczeniem dla naszej nowej świątyni pod jej wezwaniem. Obraz ten został przywieziony z Jasnej Góry przez pielgrzymów z Orzechowa w dniu 29 sierpnia. Następnie na zakończenie misji św. w dniu 5 września został on w uroczystej procesji przeniesiony ulicami Orzechowa do nowego kościoła. Tam został zainstalowany u podnóża krzyża, na którym zawisł nasz Zbawiciel - w ten sposób Matka znalazła się obok Syna.

W niedzielę 6 września 1987 roku na mszy św. o godz. 10.00 Jego Ekscelencja Prymas Kardynał Józef Glemp

dokonał uroczystego aktu konsekracji (poświęcenia) kościoła przy licznie zgromadzonym ludzie Bożym.

Kościół w Orzechowie.

2 czerwca 1990 r., Stanisław Bezler, piąty już syn naszej parafii, przyjął święcenia kapłańskie -.

W 1991 r. dh Stanisław Węclawiak złożył rezygnację z funkcji prezesa OSP Orzechowo mając 76 lat, po 30 latach pełnienia tej funkcji. Na walnym zebraniu sprawozdawczo-wyborczym nowym prezesem został wybrany dh Henryk

Konieczny, naczelnikiem dh Leszek Orzechowski, skarbnikiem dh Jacek Jacoszek.

Nowym sołtysem został pan Czesław Jankiewicz, który pełni tę funkcję do chwili obecnej.

2 czerwca 1993 r. z hydroforni w Czeszewie dotarła do Orzechowa pierwsza woda. Prace wodociągowe rozpoczęto w kwietniu a odbioru ponad 10 km sieci wodociągowej dokonano już 7 sierpnia. Wykonawcą robót była prywatna firma Szczygieł - Rogalski z Nekli. Tak sprawny przebieg prac należy zawdzięczać zaangażowaniu członków społecznego komitetu wodociągowania, do którego należeli: Andrzej Smentek - przewodniczący, Jacek Jacoszek - odpowiedzialny za księgowość i finanse, Franciszek Gabała, który od świtu do nocy nadzorował prace wykonawcze. W/w byli inicjatorami, namawiali ludzi, organizowali zebrania, starali się o brakujące materiały, służyli radą, udzielali wskazówek. Dużego wsparcia udzielili burmistrzowie Aleksandra Głowacka, Jerzy Mazurkiewicz oraz dyrekcja OZPS.

W październiku 1994 roku w czasie kadencji prezesa H. Koniecznego odbyła się uroczystość poświęcenia nowego sztandaru OSP Orzechowo ufundowanego z dobrowolnych składek całego społeczeństwa Orzechowa. W 1995 roku po ciężkiej chorobie zmarł druh Henryk Konieczny. Do walnego

zebrania funkcję tę pełnił naczelnik druh Leszek Orzechowski. Na walnym zebraniu w styczniu 1996 roku prezesem OSP został wybrany druh Franciszek Gabała, który pełni tę funkcję do chwili obecnej. W tym też roku OSP ze swoich funduszy zakupiła dla parafii Orzechowo karawan (wózek ręczny) do transportu zmarłych, który 2 listopada poświęcił ks. Marian Kałużny.

W 1998 roku wnuk pana Stanisława Nowaka - Aleksander wraz z żoną ofiarowali dalsze 0,16 ha gruntu na powiększenie cmentarza parafialnego.

Dzwonnica.

W tym też roku przeprowadzono telefonizację Orzechowa. Zainstalowano około 400 numerów telefonów oraz doprowadzono przyłącza do wszystkich domów.

W dniu 26 sierpnia 1998 roku ks. biskup Bogdan Wojtuś dokonał poświęcenia dzwonnicy przy kościele parafialnym.

W sierpniu 2000 r. przy ulicy Klubowej została otwarta restauracja „Beja”, której wnętrza, ze względu na nowoczesne wyposażenie, nie powstydziliby się nawet duże miasto.

Restauracja „Beja”.

(cdn...)